

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Y. O.**, zast. opatrovníkem S. – S. o. z. s. e., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2005, č. j. 64 Az 211/2004 - 21,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 11. 2005, č. j. 64 Az 211/2004 - 21, zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2004, č. j. OAM-3330/VL-07-12-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl v odůvodnění rozsudku k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve shodě se zákonem a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Bylo totiž zjištěno, že žadatelka o udělení azylu v průběhu řízení neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které namítala porušení ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Dále uvedla, že splňuje podmínku § 12 odst. písm. b) zákona o azylu a že podle jejího názoru bylo možné v jejím případě aplikovat ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka požádala o odkladný účinek kasační stížnosti, ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, a o tlumočníka do ukrajinského nebo ruského jazyka.

Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 4. 4. 2006, č. j. 64 Az 211/2004 – 34, rozhodl, že se stěžovatelce neustanovuje zástupce z řad advokátů. Usnesení bylo odůvodněno tím, že stěžovatelka nedoložila, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, což je zákonná podmínka možnosti ustanovení zástupce z řad advokátů. Uvedené usnesení stěžovatelka napadla kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl.

Dne 18. 4. 2007 předložil Krajský soud v Ostravě spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku uvedeného krajského soudu ze dne 14. 11. 2005, č. j. 64 Az 211/2004 - 21.

Přípisem ze dne 10. 5. 2007, č. j. 4 Azs 115/2006 – 60, Nejvyšší správní soud vrátil spis krajskému soudu bez rozhodnutí o kasační stížnosti, neboť bylo třeba, aby krajský soud stěžovatelku uvědomil o možnosti opětovně požádat o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti a aby stěžovatelku v případě, že nepožádá znovu o ustanovení zástupce, vyzval k doložení plné moci udělené advokátovi, který ji bude v řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku zastupovat, přičemž stěžovatelku poučil, že nebude-li případné výzvě krajského soudu k doložení plné moci udělené advokátovi vyhověno, nebude možno pro tento nedostatek v řízení pokračovat a soudu nezbude než kasační stížnost stěžovatelky odmítnout podle § 37 odst. 5 s. ř. s., použitého pro řízení o kasační stížnosti podle § 120 s. ř. s.

Krajskému soudu se poté při plnění pokynu Nejvyššího správního soudu nepodařilo stěžovatelce na adresu M., B. 3492, u pana J. H. doručit, když na obálce byl držitelem poštovní licence vyznačen údaj „odstěhoval se”, s poznámkou „zpět - odcestovala domů na Ukrajinu”. Krajský soud proto požádal Policii České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha o prověření udaného pobytu stěžovatelky, eventuálně o sdělení, zda je uvedené organizační složce policie známo jiné místo skutečného pobytu stěžovatelky na území ČR.

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, ve svém sdělení ze dne 31. 8. 2007, č. j. SCPP-10-85/E2-2007, uvedla, že stěžovatelka měla vydaný výjezdní příkaz k opuštění republiky platný od 26. 2. 2007 do 27. 3. 2007, na který dne 28. 3. 2007 vycestovala z území ČR přes hraniční přechod Náchod. Jako poslední adresu pobytu stěžovatelky policejní orgán evidoval: M., B. 3492, u pana J. H.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 12. 9. 2007, č. j. 64 Az 211/2004 - 69, ustanovil opatrovníkem stěžovatelky S. – S. o. z. s. e., se sídlem B., M. 5. V odůvodnění usnesení poukázal na výše uvedený přípis organizační složky policie ze dne 31. 8. 2007 a konstatoval, že současné místo pobytu stěžovatelky není známo, proto podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 s. ř. s. ustanovil stěžovatelce opatrovníka.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Podle § 33 písm. e) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže žadatel

o udělení azylu (zde stěžovatelka) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka je k pobytu hlášena na adrese M., B. 3492, u J. H., avšak na této adrese se již nezdržuje, neboť dne 28. 3. 2007 opustila území ČR. Stěžovatelka se tedy nezdržuje v místě hlášeného pobytu a z obsahu soudního spisu vyplývá, že změnu místa pobytu krajskému soudu, ani Nejvyššímu správnímu soudu neoznámila.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že byly naplněny zákonné podmínky ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, a proto v souladu s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona, řízení o kasační stížnosti zastavil.

Za této procesní situace, kdy bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, již Nejvyšší správní soud neposuzoval přípustnost kasační stížnosti ani další návrhy stěžovatelky, které vznesla v kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení bylo zastaveno.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu